Над нами інший лік епох,
душі і праху.
Ми світ поділимо на двох.
Безмежжя — птаху.

Мені — в узорах давніх меж —
поля-полотна.
В якому часі ти живеш,
душе безродна?

Заліг он на найближчій з нив
й шипить, сновида:
"За нивку цю весь піт пролив
мій дідо в жида".

Помер той дід і той сусід,
але буває,
що ллється кров, де ллявся піт,
і в тім вина є

моя — говорять. Та невже
мій пташе-брате?!
Мій вороже — моя душе,
хтось мусить знати!

Яких ще, душе-враже, меж
ти ждеш у страсі?
В якому світі ти живеш?
В якому часі?

Чия чорниця? — все одно, —
яка черниця
заплямувала полотно,
як відданиця.

Ще кажуть: світ спасе краса,
мій брате-пташе,
й розгорне ангел небеса,
і ми майнемо в небеса!
(Туди, де наше.)